

Arrest

nr. 232 319 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 20 augustus 2019 geeft de arts-adviseur zijn medisch advies.

Op 22 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2019 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., B. (R.R.: ...)

Geboren te Tirane op (...)1974

+ minderjarige zoon: K., E.; (...)2002

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. B., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 20.08.2019 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 22 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: K., B.

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: Tirane

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengen grondgebied heeft betreden. Op 27.03.2019 diende zij echter een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in, die op 22.08.2019 negatief werd afgesloten. Uit niets

blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht “zoals vastgelegd” in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348). ‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.A.1.1. Volgens verweerster lijdt verzoekster wel degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven maar is er geen sprake van een onmenselijke of vernederende behandeling en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM en dit onder verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur dd. 20.08.2019 dat besluit dat betrekkelijk de door verzoekster aangehaalde aandoening in ALBANIË een adequate en toegankelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster.

III.A.1.2. Naar luid van art. 9ter § 1, eerste lid, Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) : ‘art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde’.

kan aan verzoekster een machtiging tot verblijf worden toegekend zo verzoekster lijdt aan een levensbedreigende aandoening/ziekte dewelke van dien aard is dat ze een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, in casu ALBANIË.

Dit terwijl art. 9ter § 3, 4° Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning en accentuering) : ‘art. 9ter. [...]’

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...] 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk’.

uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag dewelke kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter § 1, eerste lid, Vr.W. onontvankelijk dient te worden verklaard voor zover verweerster vaststelt dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar het herkomstland wanneer er een adequate behandeling is in dit land van herkomst en dit voor de aanvrager aldaar beschikbaar en toegankelijk is.

Gelet de aanvraag van verzoekster evenwel ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard betekent dit dat volgens verweerster aldus gelet de eerste bestreden beslissing dat:

- verzoekster niet lijdt aan een medische aandoening dewelke niet kan worden aanzien als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, quod non; of

- verzoekster niet lijdt aan een ziekte die reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, wanneer er een adequate behandeling is in het herkomstland ALBANIË;

- een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM ;

III.A.1.3. De mate waarin verzoekster lijdt aan een ziekte dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit dient door verweerster te worden beoordeeld rekening houdende met alle aan haar bekende elementen wanneer zij de aanvraag al dan niet onontvankelijk verklaart, en dient zij niet alleen na te gaan of deze aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst maar dient zij tevens na te gaan of de gezondheidstoestand van verzoekster niet in die mate ongunstig is geëvolueerd gelet bepaalde gebeurtenissen haar overkomen in herkomstland zo dat zij kan geacht worden zich naar dat herkomstland te kunnen verplaatsen alwaar zij desgevallend adequaat zou kunnen worden verzorgd en opgevolgd, quod non.

Voor zover dit het geval is én na een grondig onderzoek hiervan kan verweerster voorkomend uiteindelijk wettig besluiten tot de al dan niet ontvankelijkheid en later gegrondheid van de aanvraag en dito verblijfsmachtiging.

Dit vergt evenwel minstens een onderzoek naar de mate waarin de aandoening van verzoekster, die aan een ernstige medische aandoening lijdt hetwelk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit al dan niet een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er (g)een adequate behandeling is te ALBANIE, zodoende verzoekster geacht wordt in ALBANIE daadwerkelijk te kunnen worden behandeld.

Gelet evenwel het feit dat aan haar geen machtiging tot verblijf wordt verleend in het Rijk onverminderd het SMG dd. 14.03.2019 duidelijk vermeld dat de omstandigheden die hebben geleid tot het ziektebeeld duidelijk te situeren zijn in het herkomstland, wil verweerster minstens zorgvuldig en redelijk tewerk gaan, dient zij rekening te houden met de mate waarin de reële beschikbaarheid van de nodige zorgen voor verzoekster kan worden gegarandeerd rekening houdende met de specifieke omstandigheden dewelke hebben geleid tot de aandoening.

De behandelende geneesheer-psychiater Dr. T.H. bevestigt ook in diens schrijven van 23.09.2019 (stuk 7) nogmaals en ten overvloede dat er wel degelijk mede gelet de aard en oorzaak van de medische problemen van verzoekster én de familiale ondersteuning alhier, de noodzakelijke medische hulp en ondersteuning daadwerkelijk in het Rijk dient genoten.

III.A.1.4. Verweerster zegt, onder verwijzing naar het verslag van haar arts-advisieur van 20.08.2019, echter niets over de oorsprong van de aandoening van verzoekster noch over het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft sedert december 2018 aangezien zij haar herkomstland is ontvlucht omdat zij mentaal de situatie aldaar niet meer kon verdragen en er suïcidaal van werd, het geen zij op heden nog steeds is (zie stuk 7).

Het enige wat verweerster dienaangaande opmerkt, gelet het verslag van haar arts-advisieur van 20.08.2019, is dat zij ingevolge 'life-events een PTSD ontwikkelde met psychotische en depressieve kenmerken'.

Dit onverminderd het SMG inderdaad vermeldt en zoals wordt bevestigd in het verslag van haar arts-advisieur van 20.08.2019 dat : 'terugkeer naar het thuisland toename betekent van de angst met paranoïa en depressie [...]' en derhalve motiveert verweerster de eerste bestreden beslissing niet afdoende noch wettig nu ze zich beperkt tot de vaststelling dat verzoekster volgens haar wel aan een ziekte lijdt die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling en opvolging beschikbaar zou zijn in het herkomstland ALBANIE maar besluit zijn dat deze behandeling wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster zonder ook maar enige aandacht te besteden aan de (actuele) toestand van de aandoening van verzoekster noch met het feit dat de aandoening van verzoekster een rechtstreeks gevolg van de problemen die zij aldaar heeft ondervonden (zie ook stukken 3 tem 6) waardoor het strikt noodzakelijk is dat zij in BELGIE kan verblijven ter genezing/verbetering en dit terwijl zij op basis van deze aandoening de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk in het Rijk heeft gedaan waar zij ook door haar familie voormeld wordt omringd en gesteund.

Verder vermeldt het verslag van haar arts-advisieur van 20.08.2019 dat verzoekster al de tijd voordien (voor 20.12.2018) 'in haar eigen onderhoud en dat van haar zoon heeft kunnen voorzien' zodoende verweerster middels het verslag van haar arts-advisieur van 20.08.2019 duidelijk aantoonde dat zij in werkelijkheid geen enkele rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster ingevolge het faillissement en het overlijden van haar partner te ALBANIE en zij ook geen rekening heeft gehouden met de geciteerde rechtspraak van Uw Raad (arrest nr. 183.908 van 16.03.2017) waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzaak van een concreet onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische behandeling rekening houdende met de specifieke situatie van de verzoeker, in casu de gevolgen van de zeer zware financiële problemen in ALBANIE wegens redenen voormeld en het feit dat verzoekster ingevolge hiervan en de druk van de schuldeisers (zie stukken 3 tem 6) geen afdoende behandeling kan genieten in het herkomstland.

De bestreden beslissing schendt wegens redenen voormeld zowel de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster en is wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd.

Tevens en dientengevolge dient ook de tweede bestreden beslissing worden vernietigd om redenen hierna vermeld.”

2.2 De Raad benadrukt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers geduid dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster, mevrouw K.B., lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 augustus 2019 waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze beslissing ter kennis gebracht en de inhoud ervan dient derhalve te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer licht in zijn verslag tevens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging toe in Albanië. De ambtenaar-geneesheer geeft eveneens aan dat in het dossier geen tegenindicaties tot reizen staan vermeld en dat er geen bewijs is voorgelegd dat mantelzorg (hulp in het dagelijkse leven) noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hoewel de aandoening van voormelde verzoekster kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de medische behandeling en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Hij besluit dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Albanië.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waarnaar verzoekster verwijst, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Voormelde schending moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging

tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonbaar dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (*Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Zoals hoger gesteld, verklaarde de gemachtigde van de minister *in casu* de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster ontvankelijk, doch ongegrond met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoekster op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 20 augustus 2019, hetgeen luidt als volgt:

“NAAM: K., B. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Albanië

Geboren te Tirane op (...)1974

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27-3-2019.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

-Standaard medisch getuigschrift dd. 4-3-2019 van dr. H., psychiater, met de volgende informatie:

o In 2016 verschillende trauma's met overlijden van vader en moeder, faillissement en hartinfarct en familiale problemen.

o PTSD met majeure depressie en psychotische kenmerken.

o Medicamenteuze behandeling cymbalta, trazolan, depakine (in de voorgeschiedenis zyprexa)

o Mantelzorg hier bij zus en haar man

o Terugkeer naar het thuisland betekent toename van de angst met paranoia en depressie, bijkomend is de behandeling van PTSD minder gekend in Albanië

o Goede prognose

Uit de summiere gegevens kunnen we het volgende besluiten:

- Het gaat hier over een vrouw van heden 45 jaar afkomstig uit Albanië*
- Door een aantal life-events (niet gekoppeld aan de vluchtelingenstatus) ontwikkelde zij een PTSD met psychotische en depressieve kenmerken.*
- Als medicatie vermelden we:*
 - o Cymbalta, duloxetine antidepressivum*
 - o Trazolan , trazodone, antidepressivum*
 - o Depakine, valproaat, normaal tegen epilepsie soms ook als antipsychoticum gebruikt*
 - o VG zyprexa: olanzapine, antipsychoticum*

In het dossier is er geen tegenindicatie voor reizen vermeld.

Van echte mantelzorg (hulp in het dagelijks leven) is er geen bewijs. Bijkomend, mantelzorg is geen medische zorg en wordt niet beschreven in de voorwaarden van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- 1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is: A aanvraag Medcoi van 30-3-2018 met het unieke referentienummer 10967*
- Aanvraag Medcoi van 21-7-2017 met het unieke referentienummer 9586*
- 2. In bijlage wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond.*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de zorg die betrokkene, een vrouw van heden 45 jaar uit Albanië nodig heeft, beschikbaar is in het thuisland:

- Opvolging door een psycholoog en psychiater is beschikbaar, evenals specifieke psychotherapie bij PTSD*
- De medicatie olanzapine, duloxetine, trazodone en valproaat zijn beschikbaar.*

In het kader van de nood aan behandeling in België willen wij opmerken dat de behandeling van PTSD en psychische aandoening best zou gebeuren in de eigen taal en de eigen sociale omgeving omdat de artsen en hulpverleners aldaar beter op de hoogte zijn van de sociale afspraken en gebruiken. Verder is het gemakkelijker om haar problemen uit te drukken in haar eigen taal dan via een tolk die de nuances van de gesproken taal moeilijker kan vatten.

De bewering dat gespecialiseerde zorg voor PTSD niet beschikbaar is, wordt weerlegd door BMA 9586 die aantoont dat specifieke psychotherapie beschikbaar is.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Betrokkene toont niet aan dat zij geen toegang heeft tot de benodigde zorgen in Albanië.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarbij komt nog dat het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

De gezondheidszorg in Albanië wordt georganiseerd op drie niveaus: primaire, secundaire en tertiaire zorg.² Er bestaat een universele ziekteverzekering voor personen die in Albanië verblijven. Voor mensen die niet economisch actief zijn (werklozen, bejaarden, mensen die beroep doen op sociale ondersteuning, kinderen, ...), worden de bijdragen betaald door de Staat.³

Iemand die verzekerd is, hoeft in de primaire gezondheidszorg niet te betalen voor een consultatie en evenmin voor bepaalde medicatie of tests. Normaal gezien krijgt de patiënt ook een gedeeltelijke terugbetaling voor de medicatie die zij aankoopt bij een apotheker, afhankelijk van de overeenkomst tussen het ziektefonds en het zorgcentrum waar de zorgen verstrekt worden.⁴

Dankzij de ziekteverzekering kunnen mensen zonder inkomen of met een laag inkomen een 'gezondheidskaart' bekomen die hun status kan bevestigen. Hiermee hebben ze gratis toegang tot medische behandeling.⁵

Betrokkene heeft nood aan mentale gezondheidszorg. In het kader van de psychiatrische hulp is er een grote evolutie met een "open deur" benadering. Dit houdt in dat de zorg breder gezien wordt dan alleen institutionalisering. Het UHC Mother Theresa in Tirane heeft een gespecialiseerde opvang voor mentale problematiek en behandelt een uitgebreid scala aan psychiatrische aandoeningen. Het beschikt zowel over gesloten afdelingen als ambulante en open verzorging. Tevens beschikken ze over de nieuwste generatie van psychofarmaca. De evolutie van de behandeling die in dit ziekenhuis geboden wordt, heeft zich uitgebreid naar andere ziekenhuizen over het land, met aandacht voor een open rehabilitatie van mentale aandoeningen. In dit kader kan betrokkene zich aanbieden in verschillende centra voor opvolging van haar psychiatrische aandoening.⁶

Betrokkene is 45 jaar oud en legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Verzoekster verblijft pas sinds 21.12.2018 in België⁷ en heeft al de tijd voordien in haar eigen onderhoud en dat van haar zoon kunnen voorzien. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat zij in Albanië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Albanië."

Verzoekster verwijst naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en betoogt dat voormeld artikel uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag dewelke kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te worden verklaard en stelt dat verzoeksters aanvraag wel degelijk ontvankelijk werd verklaard en het vaststaande is dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Zoals verzoekster vermeldt, bepaalt artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;". Dit is in casu evenwel niet het geval. Wel wordt, zoals hoger gesteld, door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 20 augustus 2019 gesteld dat de aandoening van verzoekster "hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië” en derhalve oordeelt de ambtenaar-geneesheer niet dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister motiveert vervolgens dat op grond dat niet blijkt dat vermelde verzoekster op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. De eerste bestreden beslissing werd dan ook niet genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet zodat het betoog van verzoekster juridische grondslag mist. Uit het gegeven dat de arts-adviseur de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard volgt niet dat de aanvraag dan ook gegrond moet worden verklaard.

Verzoekster verwijst naar een medisch attest van 23 september 2019 en betoogt dat er geen rekening is gehouden met de oorsprong van haar medische problematiek.

Waar verzoekster verwijst naar een attest van 23 september 2019 kan zij aan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden, nu de gemachtigde er geen kennis van kon hebben. De bestreden beslissing dateert immers van 22 augustus 2019. Ook de stukken in bijlage van het verzoekschrift met betrekking tot de schulden in het land van herkomst worden thans voor het eerst voorgelegd. De verwerende partij, die van deze stukken geen kennis had, kon er bijgevolg geen rekening mee houden. Waar de arts-adviseur ten overvloede motiveert: *“Verzoekster verblijft pas sinds 21.12.2018 in België en heeft al de tijd voordien in haar eigen onderhoud en dat van haar zoon kunnen voorzien. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat zij in Albanië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.”*, merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is, gelet op de toen voorgelegde informatie waarover de verwerende partij kon beschikken. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar verzoekster meent dat er geen rekening is gehouden met het feit dat haar aandoeningen een rechtstreeks gevolg zijn van haar problemen in het land van herkomst en dat zij door zware financiële problemen in Albanië geen afdoende behandeling kan genieten in het herkomstland, kan zij niet worden gevolgd. In het medisch advies citeert de arts-adviseur uit het voorgelegd medisch getuigschrift van 4 maart 2019 van de behandelende psychiater het volgende:

*“o In 2016 verschillende trauma’s met overlijden van vader en moeder, faillissement en hartinfarct en familiale problemen.
o PTSD met majeure depressie en psychotische kenmerken.
o Medicamenteuze behandeling cymbalta, trazolan, depakine (in de voorgeschiedenis zyprexa)
o Mantelzorg hier bij zus en haar man
o Terugkeer naar het thuisland betekent toename van de angst met paranoia en depressie, bijkomend is de behandeling van PTSD minder gekend in Albanië
o Goede prognose”*

Uit het onderzoek van de medische gegevens besluit de arts-adviseur dat verzoekster een PTSD met psychotische en depressieve kenmerken ontwikkelde door een aantal life-events (niet gekoppeld aan de vluchtelingenstatus).

Verder onderzocht de arts-adviseur de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst en concludeert dat *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.”*

De arts-adviseur voegt bovendien uitdrukkelijk het volgende toe *“In het kader van de nood aan behandeling in België willen wij opmerken dat de behandeling van PTSD en psychische aandoening best zou gebeuren in de eigen taal en de eigen sociale omgeving omdat de artsen en hulpverleners aldaar beter op de hoogte zijn van de sociale afspraken en gebruiken. Verder is het gemakkelijker om haar problemen uit te drukken in haar eigen taal dan via een tolk die de nuances van de gesproken taal*

moeijker kan vatten. De bewering dat gespecialiseerde zorg voor PTSD niet beschikbaar is, wordt weerlegd door BMA 9586 die aantoont dat specifieke psychotherapie beschikbaar is.“, waarmee hij aldus specifiek motiveert waarom volgens hem de ‘nood aan een behandeling in België en niet in Albanië’, niet is aangetoond. Het loutere feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde en de arts-adviseur volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Verzoekster gaat op generlei wijze in op de concrete motieven van het advies, laat staan dat zij de motieven weerlegt.

De ambtenaar-geneesheer is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangehaalde elementen met betrekking tot haar medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gevoerd, zoals verzoekster voorhoudt. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enige middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

2.3 In het enige middel gericht tot de tweede bestreden beslissing zet verzoekster het volgende uiteen:

“In de tweede bestreden beslissing verwijst verweerster louter naar art. 7 eerste lid 2° Vr.W.

Onverlet dat verzoekster thans inderdaad in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerster op 20.08.2019 niet dienstig louter kan verwijzen naar art. 7 eerste lid 2° Vr.W. teneinde lastens verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Te meer verweerster de tweede bestreden beslissing ook neemt naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en tegelijk met de eerste bestreden beslissing zodat niet kan worden ontkend dat de thans bestreden beslissingen connex zijn en de huidige voorzieningen dan ook ontvankelijk zijn gelet deze connexiteit en gelet de vernietiging van de eerste bestreden beslissing onder meer dient te leiden tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Immers luidt art. 7, eerste lid 2° Vr.W Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...]

zodat het feit dat verzoekster thans in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum niet automatisch tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing dient te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing om het grondgebied te verlaten, inhoudt.

Verweerster maakt in de tweede bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het feit dat er in hoofde van verzoekster een ernstige medische problematiek speelt gekoppeld aan gebeurtenissen in het herkomstland.

III.B.2. Te meer mede gelet op art. 9ter Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

Art. 9ter.

‘§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.’

gelezen in samenhang met art. 3 EVRM naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’

hetgeen een absoluut recht betreft en gelet de directe werking in de interne Belgische rechtsorde van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna en hiervoor EVRM), dient

verweerster in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden dewelke hebben geleid tot het regularisatieverzoek wegens medische redenen op grond van art. 9ter wet 15 december 1980 voormeld en dit gelet de aandacht van verzoekster, zijn terug te brengen tot de omstandigheden in ALBANIË, kan/dient verweerster zich te onthouden van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster aangezien verweerster zodoende met de thans tweede bestreden bestreden beslissing waarbij verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten daarbij geen enkele rekening heeft gehouden met de mate waarin deze aandoening de situatie van verzoekster zowel in het Rijk als in het herkomstland bepaalt, aangezien verzoekster tevens bescherming geniet onder toepassing van art. 3 EVRM.

Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden tweede bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag zijnde het EVRM niet ten voordele van verzoekster laat doorwerken, minstens bij het nemen van de tweede bestreden beslissing en hier ook geen rekening mee lijkt te willen houden en dit al evenmin in overweging neemt bij het nemen van de bestreden beslissingen.

III.B.3. Art. 7 Vr.W. luidt immers in aanhef (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven’

De thans bestreden tweede beslissing schendt derhalve artikel 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met arts. 3 EVRM alsmede het artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gelet de draagwijdte van de bestreden beslissingen en de gevolgen die ze voor verzoekers sorteren.

Een gedwongen terugkeer naar hun herkomstland kan een folterende behandeling kunnen blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd na schorsing te meer na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing VERZOEKERS in het bezit dienen te worden gesteld van de attesten van immatriculatie aangezien de aanvraag tot machtiging tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard en zij zodoende dienen te worden ingeschreven in het wachregister, waardoor de tweede bestreden beslissing van rechtswege geen enkel nadelig effect voor hen kan sorteren en eigenlijk zonder voorwerp zijn, redenen ook waarom de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.4 De Raad stelt vast dat ook in het bestreden bevel de juridische en de feitelijke motieven die het bevel onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers in de tweede bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de toegestane maximum 90 dagen op 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt daarbij aangegeven dat zij op 27 maart 2019 een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende die op 22 augustus 2019 negatief werd afgesloten. Uit niets blijkt dat verzoekster in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus in de bestreden beslissing vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat de motieven overigens niet worden betwist zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Waar verzoekster meent dat de beslissingen samenhangend zijn en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tevens de vernietiging van het bevel met zich meebrengt, wijst de Raad erop dat uit het hoger gestelde blijkt dat geen gegronnd middel wordt aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zodat voormelde stelling van verzoekster niet dienstig is.

Verzoekster betoogt dat niet tot voormelde motieven kon worden beperkt en meent dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijzing diende te worden opgenomen naar de ernstige medische problematiek gelet op het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op 22 augustus 2019. Zij verwijst vervolgens naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. De eerste bestreden beslissing enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten immers op verschillende rechtsgronden. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. Aangezien voormelde motieven uit het bestreden bevel pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde niet bijkomend naar de medische problematiek te verwijzen. Overigens stelt de eerste bestreden beslissing of het annulatieberoep verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Bijgevolg toont verzoekster met haar betoog niet aan dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ook ten aanzien van het bestreden bevel niet aangetoond.

In zoverre verzoekster verder nog de schending van het evenredigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, merkt de Raad op dat dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat dergelijke kennelijke wanverhouding niet blijkt. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Met betrekking tot de verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM, moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals hoger reeds uiteengezet, werden de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst onderzocht en kan het standpunt van verzoekster de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Verzoekster verliest uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Door de algemene beweringen te uiten dat de gemachtigde zich gelet op het regularisatieverzoek om medische redenen diende te onthouden van het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met essentiële elementen geen rekening werd gehouden en dat *"(e)en gedwongen terugkeer naar hun herkomstland kan een folterende behandeling kunnen blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd te meer na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing VERZOEKERS in het bezit dienen te worden gesteld van de attesten van immatriculatie aan gezien de aanvraag tot machtiging tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard en zij zodoende dienen te worden ingeschreven in het wachtregister, waardoor de tweede bestreden beslissing van rechtswege geen enkel nadelig effect voor hen kan sorteren en eigenlijk zonder voorwerp zijn, redenen ook waarom*

de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”, voldoet verzoekster hieraan niet. Zij beperkt zich tot het uiten van onsamenhangende algemene beschouwingen, waarbij het overigens niet de Raad toekomt deze te ontrafelen, zonder *in concreto* aan te duiden om welke reden zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, laat staan dat een begin van bewijs wordt aangevoerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM al dan niet in samenhang met artikel 7 van de vreemdelingenwet of van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dan wel in samenhang met artikel 62 van de vreemdelingenwet of het evenredigheidsbeginsel, blijkt niet.

Het enige middel met betrekking tot de tweede bestreden beslissing is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN